

VI

НОВЪ ОПИТЪ ЗА БЪГСТВО НА ДЕЦАТА.
 ЧЕРНИЯТЪ КОТАРАКЪ ВЛИЗА ВЪ ДВОРЕЦА.
 ИТКО ПОБЕЖДАВА СТРАШНИЯ МАГЬОСНИКЪ.

Заживѣха Итко и Лилянка пакъ въ стѣкления дворецъ. Единъ день Итко забеляза, че Бимъ Бамъ Бумъ събра всички ключове отъ вратитѣ на двореца, наниза ги на пояса си и вече ги не сваляше. Итко си помисли, че Бимъ Бамъ Бумъ направи това, за да не могатъ децата да излѣзатъ отъ двореца и за винаги да останатъ тукъ. Итко се замисли, стана навѣсенъ и за малко нѣщо почна да се сърди.

Джуджетата забелязаха тая промѣна и станаха още по-вежливи, още по-любезни съ децата. Тѣ по цѣль день припкаха край тѣхъ, развождаха ги по всички салони на двореца, дето децата видѣха още много чудни нѣща. Въ тоя дворецъ бѣха събрани такива чудни скъпоценни камъни и толкова много, тѣй свѣтѣха тѣ, че не можеха да се погледнатъ. Подземята на двореца бѣха пълни съ грамадни парчета чисто злато, сребро и какви ли не богатства. Като че ли богатствата отъ цѣлия свѣтъ бѣха събрани въ тоя чуденъ стѣкленъ дворецъ, Децата гледаха смаяни всичко това, но нищо не ги радваше. Итко мислѣше само какъ могатъ да си отидатъ дома. Него не радваха и чуднитѣ приказки на джуджетата за цвѣтъта, за звездитѣ, за горитѣ, за горската царица, такива приказки, каквито хората нито знаеха, нито могатъ нѣкога да измислятъ и разкажатъ.

Минаваха се тѣй день следъ день. Итко забеляза изведнажъ чудна промѣна и въ джуджетата. Тѣ станаха неспокойни, мрачни, мълчаливи. Нѣмаше вече пѣсни въ двореца, нѣмаше игри и веселие. Звѣнчетата